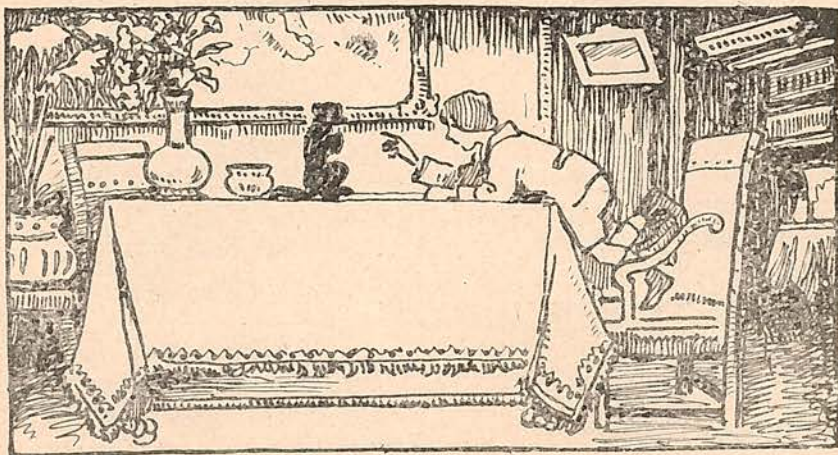




Преди и сега.

Азъ го виждамъ отъ години наредъ, всѣки день все на едно и сжщо мѣсто. Събралъ непотрѣбни хартии, сгъналъ ги подъ себе си, вмѣсто възглавница, и седналъ край стобора съ протегната ржка. Брадата и коситѣ му сж нечисти и на дълги фитили. Дрехитѣ му сж отъ дрипи, зашити върху други дрипи, съ дебели бѣли конци и канапъ. Очитѣ му сж подпухнали и зачервени.

На всѣкиго, който мине край него, той плачливо и едва чуто казва:

— На добъръ часъ! — и тжжно навежда глава. Изрѣдко нѣкой ще спусне въ костеливата му ржка смачканъ книженъ лезъ или нѣколко никелови монети. Повечето го отминаватъ незабелязано. А той все повтаря: — На добъръ часъ! . . . И навежда глава веднага, сякашъ самъ отъ себе си се срамува. Нѣкога той билъ едно-единичко галено чедо на баща и майка. Родителитѣ му треперяли надъ него и думата му била законъ за тѣхъ. Поисквалъ ли нѣщо, трѣбвало да стане. Не еднажъ богатската кжща кѣнтѣла отъ неговитѣ викове и ревъ. И родителитѣ му, и многобройнитѣ имъ слуги се намирали въ чудо. Той поисквалъ да му снематъ месеца отъ небето, за да си поиграе съ него. Галеничето не било научено да чува думитѣ нѣма и не може.